

РЕШЕНИЕ

№ 1665

гр. Пловдив, 15.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VIII НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на пети юли през две хиляди двадесет и втора година в
следния състав:

Председател: Васил Ал. Тасев

при участието на секретаря Ваня Д. Койчева
като разгледа докладваното от Васил Ал. Тасев Административно
наказателно дело № 20225330203238 по описа за 2022 година
за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.59 и следващите от ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление № 36-0000295 от 17.05.2022 г.,
издадено от и.д. Директор на Регионална дирекция "Автомобилна
администрация" - Пловдив, с което на ЛЮБ. К. Т., ЕГН ***** на
основание чл. 178в, ал. 5, пр. 1 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/ е
наложено административно наказание - глоба в размер на 500 лв. /петстотин/
лева за нарушение на чл. 178в, ал. 5, пр. 1 от ЗДвП.

В жалбата, жалбоподателят, излага доводи за незаконосъобразност и
неправилност на атакуваното наказателно постановление, като моли за
неговата отмяна. Алтернативно поддържа се становище за наличието на
маловажен случай по смисъла на чл. 28 ЗАНН. Не претендира разноси. В
съдебно заседание, редовно призован не се явява, не изпраща представител.

Въззиваемата страна – Регионална дирекция "Автомобилна
администрация" – Пловдив ангажира писмено становище, с което оспорва
жалбата. Предлага наказателното постановление да бъде потвърдено, като
правилно и законосъобразно постановено. Не се претендират разноси,
релевира се възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установена следната фактическа обстановка:

Жалбата е подадена в срока за обжалване, изхожда от надлежна страна /санкционираното физическо лице/ и е насочена срещу подлежащ на обжалване акт, поради което се явява процесуално допустима.

От фактическа страна съдът установи следното:

На 27.04.2022 г. в гр. Пловдив, ул. „Лазар Мартичешки“ № 1, свидетелят св. Б. Ем. Ив. и неговият колега К. С. К. и двамата, инспектори в РД "АА" Пловдив, извършили проверка на лек автомобил "Шевролет Лачети", от категория М1, с рег. № *****, управлявани от жалбоподателя ЛЮБ. К. Т. и собственост на „Нова 2021“ ЕООД ЕИК: 206098590. В хода на проверката било установено, че жалбоподателят извършвал таксиметров превоз на пътници, видно от фискален бон № 2580/27.04.2022 г., издаден от електронен таксиметров апарат № ЕС025220 с фискална памет № 46094802, без да притежава валидно удостоверение за психологическа годност. Това се установило от направената справка в информационната система на ИА "Автомобилна администрация", раздел "Психологически изследвания". Проверяващите установили, че водачът извършва таксиметров превоз на пътници с Разрешение № 00488, издадено от Община Пловдив, с пътна книжка серия АН № 790 и пътен лист № 000031/22.04.2022 г.

При тези констатации, един от служителите на РД "АА" Пловдив – св. Б.И. съставил на жалбоподателя АУАН, в който посочил, че на 22.04.2022г. в гр. Пловдив, ул. „Лазар Мартичешки“ № 1 жалбоподателят е нарушил нормата на чл. 178в, ал. 5, пр. 1 от ЗДвП.

Актът бил съставен в присъствието на жалбоподателя, бил надлежно предявен и връчен на същия, който го подписал с отбелязване в графата обяснения/възражения "не". Възражения не постъпили и в срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН.

Въз основа на така съставения акт и на материалите съдържащи се в административно-наказателната преписка и.д. Директор на РД "Автомобилна администрация" – гр. Пловдив, счел, че липсват спорни обстоятелства. Възприемайки дословно описаната в АУАН фактическа обстановка, на основание чл. 178, ал. 5, предл. 1 от ЗДвП административнонаказващият орган наложил на жалбоподателя административно наказание "глоба" в размер на 500 лева за нарушение на чл. 178, ал. 5, предл. 1 от ЗДвП

извършено на 22.04.2022г.

В хода на съдебното производство в качеството на свидетел беше разпитан актосъставителя И., който поддържа констатациите в съставения от него акт. В показанията си свидетелят потвърждава, че при проверката жалбоподателят представил удостоверение за психологическа годност с изтекъл срок на годност. Направената справка в информационната система на ИА "АА" потвърдила констатацията, за което И. съставил АУАН, подписан от водача без възражения.

Съдът даде вяра на показанията на св. И. като обективни и последователни, кореспондиращи с приетите по делото писмени доказателства – АУАН, удостоверение за психологическа годност №548145, извадка от регистрите за психологическо изследване на водачите, разрешително за извършване на таксиметров превоз на пътници, издадено от Община Пловдив, пътен лист, пътна книжка, заповед.

При така изложената фактическа обстановка, съдът намира следното от правна страна:

АУАН и НП са издадени от компетентните длъжностни лица, съобразно приложената Заповед № РД-08-30/ 24.01.2020 г. и на осн. чл. 170, ал. 1 вр. чл. 166 от ЗДвП.

Съгласно съображение т. 9 от Преамбюла на Директива 2006/126/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 20 декември 2006 година относно свидетелства за управление на превозни средства, транспонирана в Закона за движението по пътищата, видно от § 35, т. 3 от последния, доказателство за наличие на съответствие на водачите на превозни средства, които се използват за транспорт на пътници или стоки с минималните стандарти за физическа и умствена годност за управление на превозно средство, следва да се предоставя, когато свидетелството се издава и периодично след това. А съгласно чл. 152, ал. 1, т. 2, б. "б" от Закона за движението по пътищата, министърът на транспорта, информационните технологии и съобщенията определя изискванията за психологическа годност на водачите на моторни превозни средства и условията и реда за психологическото изследване на водачите, извършващи обществен превоз или превоз за собствена сметка на пътници или товари, както и на председателите на изпитни комисии.

В резултат от горните нормативни изисквания е приета Наредба № 36 от 15.05.2006 г. за изискванията за психологическа годност и условията и реда за

провеждане на психологическите изследвания на кандидати за придобиване на правоспособност за управление на МПС, на водачи на МПС и на председатели на изпитни комисии и за издаване на удостоверения за регистрация за извършване на психологически изследвания.

Съгласно разпоредбата на чл. 7, пар. 2, буква "б" от Директива 126/2006/ЕО, "Считано от 19 януари 2013 г. свидетелства, издадени от държави-членки за категории C, CE, C1, C1E, D, DE, D1, D1E имат срок на административна валидност 5 години. ". В разпоредбата на чл. 7, пар. 3, буква "б", абзац четвърти, шест и седми от същата Директива 126/2006/ЕО е регламентирано, че: "Държавите-членки могат да ограничат срока на административна валидност, постановен в параграф 2, на свидетелства за управление на превозно средство за нови водачи от всички категории, за да прилагат специфични мерки към такива водачи с цел подобряване на пътната безопасност. "

"Държавите-членки могат да ограничат срока на административна валидност, постановен в параграф 2, на индивидуалните свидетелства за управление на превозно средство за всички категории, ако сметат за необходимо да прилагат увеличена честота на медицински проверки или други специфични мерки, като ограничения за нарушители на пътното движение. "

Държавите-членки могат да намалят срока на валидност, постановен в параграф 2, на свидетелства за управление на превозно средство на притежатели, които пребивават на тяхна територия и са достигнали 50-годишна възраст, за да прилагат увеличена честота на медицински проверки или други специфични мерки, като опреснителни курсове. Този намален срок на валидност може да се прилага само при подновяване на свидетелство за управление на превозно средство. "

При това положение, предвид посочената по-горе правна регламентация, дадена в Директива 126/2006/ЕО, се налага еднозначният извод, че европейският законодател е установил, че прегледите за физическа и психологическа годност следва да се правят само в два случая: 1) при издаване на свидетелство за управление на МПС и 2) при последващо подновяване на свидетелството за управление на МПС.

Разпоредбата на чл. 7, пар. 2, буква "б" от Директива 126/2006/ЕО е транспонирана в българското законодателство – така, в чл. 51, ал. 4 (Нова - ДВ, бр. 75 от 2012 г., в сила от 19.01.2013 г.) от Закона за българските лични

документи/ЗБЛД/ е регламентирано, че "Срокът на валидност на свидетелството за управление на моторно превозно средство за категории С, СЕ, С1, С1Е, D, DE, D1, D1Е и Т е 5 години. ". При това положение и съобразно правната регламентация, дадена в Директива 126/2006/ЕО, настоящият съдебен състав счита, че щом водач на моторно превозно средство има валидно свидетелство за управление на МПС за съответната категория, той следва да се счита за психологически и физически годен да управлява МПС от тази категория, за срока на валидност на същото това свидетелство за управление на МПС, който за посочените по-горе категории е пет години и съответно, не следва да се явява на преглед за физическа и психологическа годност в този срок. Извод за това следва именно от ясно посоченото в последното изречение на Параграф 9 от Преамбюла на Директива 126/2006/ЕО, а именно, че "Поради причини, свързани с прозрачността, тези прегледи следва да съвпадат с подновяването на свидетелствата за управление и поради това да се определят от срока на валидност на свидетелството. ".

Предвид изложеното по-горе, съдът счита, че предвиденият в чл. 8, ал. 2 (Посл. изм., ДВ, бр. 41 от 01.06.2012 г.) от Наредба № 36 от 15.05.2006 г. на министъра на транспорта, тригодишен срок на валидност на удостоверение за психологическа годност, което удостоверение се издава при положително заключение от психологическото изследване на изследваното лице, не съвпада със срока на валидност на свидетелството за управление на моторно превозно средство – в конкретния случай за категориите С, СЕ, С1, С1Е, D, DE, D1, D1Е и Т, който срок е пет години. При това положение разпоредбата на чл. 8, ал. 2 от Наредба № 36 от 15.05.2006 г. се явява в противоречие с целите на Директива 2006/126/ЕО, поради което по силата на примата на европейското право не следва да бъде прилагана.

Така се приема в Решение № 1416/19.07. 2022 год. на Административен съд - Пловдив, XXIII-ти състав, КАНД №1200 по описа на съда за 2022г., Решение №.817/09.05.2022 год. Административен съд - Пловдив, XIX състав к.н.а.х дело № 385 по описа на съда за 2022, Решение № 605 от 11.04.2022 г. по к. адм. н. д. № 244 / 2022 г. на XXIII състав на Административен съд – Пловдив.

В случая от представените по делото доказателства остава неизяснен релевантният за правилното разрешаване на спора въпрос – към датата на

осъществяване на превоз водачът ЛЮБ. К. Т. притежавал ли е валидно свидетелство за управление на МПС от съответната категория и какъв е бил неговият срок на действие.

Изложеното до тук налага да се приеме, че жалбата е основателна и НП следва да се отмени като незаконосъобразно издадено.

Освен това, съдът констатира допуснато съществено нарушение на процесуалните правила в хода на административнонаказателното производство. Доколкото и в акта и в НП е посочено че нарушението е извършено на 22.04.2022г., но от приложеният фискален бон № 2580/27.04.2022 г., издаден от електронен таксиметров апарат № ЕС025220 с фискална памет № 46094802 се установява, друга дата, а именно 27.04.2022г., на която жалбоподателят да е извършвал таксиметров превоз на пътници. Това е и датата на която е извършена проверката и е съставен АУАН. От материалите по делото липсват доказателства за извършен от жалбоподателя превоз на 22.04.2022г., съответно и за извършено нарушение на тази дата. Така за съда не става ясно коя е точната дата на която се твърди да е извършено нарушението.

Датата /времето/ на извършване на деянието е съществен реквизит и доколкото спрямо него се отмерват редица процесуални и материални срокове (например чл. 34 ЗАНН), относими към отговорността на дееца.

В този смисъл неясното и противоречиво посочване на датата/ времето/ на извършване на нарушението в АУАН и НП, не само ограничава правото на защита на наказаното лице, но и съществено затруднява до степен на невъзможност контролните правомощия на съда по преценка за законосъобразност на НП, което се явява безусловно основание за неговата отмяна.

Неясното индивидуализиране на времето на извършване на деянието в АУАН и НП е процесуален порок, който няма как да бъде саниран на етап съдебно следствие, доколкото се касае не за доказателствен дефицит, а за ненадлежно предявено обвинение, като този порок не е от естество да бъде отстранен чрез събиране на допълнителни доказателства.

Не на последно място следва да се посочи, че ако съдът служебно установи и накаже дееца за релевантните фактически обстоятелства, при положение, че те са погрешно индивидуализирани в АУАН и НП, то същият би влезнал в непреодолимо противоречие с контролно- отменителните си

правомощия в производството по чл. 63 ЗАНН и на практика недопустимо би иззел и встъпил в правомощията на наказващия орган.

Действително в чл. 53, ал. 2 ЗАНН е предвидена възможност с НП да се санират пороци, допуснати в административно наказателното производство, стига да са установени по несъмнен начин извършването на деянието, нарушителят и неговата вина. Доколкото обаче, в процесния случай, пороците при индивидуализация на датата на извършване на нарушението са относими, както в АУАН, така и в НП, то този ред е неприложим.

Ако се допусне тълкуване, според което съдът може сам, за първи път със своя акт да установява съставомерните фактически положения и правни норми, които до този момент не са надлежно предявени на дееца, то на практика би се достигнало до заобикаляне и елиминиране на цялата уредена в ЗАНН процедура по повдигане, предявяване и защита по административното обвинение.

Изложеното до тук налага да се приеме, че жалба е основателна и НП следва да се отмени като неправилно и незаконосъобразно.

По силата на чл. 63д, ал.1 от ЗАНН в съдебното производства пред районния и административен съд страните имат право на присъждане на разноси по реда на Административнопроцесуалния кодекс. С оглед изхода от делото, право на такива има жалбоподателят. В случая той не е поискал присъждане на разноси в настоящото производство, а и не е бил представлявана от пълномощник, поради което съдът не следва да се произнася по този въпрос.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 1 ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 36-0000295 от 17.05.2022 г., издадено от и.д. Директор на Регионална дирекция "Автомобилна администрация" - Пловдив, с което на ЛЮБ. К. Т., ЕГН ***** на основание чл. 178в, ал. 5, пр. 1 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/ е наложено административно наказание - глоба в размер на 500 лв. /петстотин/ лева за нарушение на чл. 178в, ал. 5, пр. 1 от ЗДвП.

Решението подлежи на обжалване в 14 – дневен срок от съобщението до

страните за изготвянето му пред Административен съд Пловдив по реда на АПК.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____